

Kardos Ferenc

Dédapám

Kedélyesen mesélt.
Nem volt benne se harc,
se halál. A félelmek, árkok
betemetve, csak a hiányok
kútjai telhetetlenek
s az érzése, hogy van
ki senkinek sem kell igazán,
ódon holmi csupán,
külhoni idebenn s
magyar odakinn,
ki félmondataiba nyeli még
a lövészárkok mélyét.

Boldog volt, hogy túlélte
ám az újabb gyászok elvették
a régiek ízét.
Szavai merengéssé
váltak, sűrű köddé, hol az
üszök halványszürke,
a vér rózsaszín,
a sapkarózsa örökfehér.
S ha mesélt siratnivaló
szép lovak vágtaztak,
virgonckodtak,
ágyúk, gépfegyverek,
hullák, emberek
díszlete közt.
A csikólehellet volt csak
igaz, maradandó.
Meg a tölgyfamankó.

S néha katonadal csendült föl
a ködből, majd egyre lassulva
hömpölygött tova
a megfagyott csöndbe
magával sodorva mindent.
Sziklafehér falakról lepattanó
emléklövedékek elől
riadtan ugrált el a szembogár.
Nem tudtam meg semmit,
csak hogy a csizma, a foszlott
zubzony és a kanálgép járt Isonzónál.

.....
Versháttér

Egyik dédnagyapám ,Vendel papa, az olasz fronton veszítette el a lábát. Ács volt, s mesemondó. A háború előtt inkább ács, 1916 után jobbára mesélő. Tündérmesékkal szórakoztatta a gyerekeket, tréfás, pajzán trufákkal felnőtteket, de a háborúról jobbára hallgatott. Belekezdett néhány történetbe, de mindig abbamaradt valahol, még az elején.

Másik dédapám, Hajnal papa lovász volt a háborúban. Ő legendákat mesélt - leginkább a lovakról...